

A la vetlla de la trobada europea de joves a Poznan a Polònia (desembre 2009), i de la trobada asiàtica de joves a les Filipines (febrer 2010), agraïm haver estat convidats per cristians de la Xina. Uns quants germans hem passat tres setmanes entre ells i hem estat colpits per tants gestos d'hospitalitat. Després de les trobades ben diferents que hem mantingut, ens sembla encara més necessari de comprendre des de dintre la situació de la seva Església i del seu gran país, on viuen 56 grups ètnics.

Carta de Taizé

n° 266 edició especial ^{CAT}

A l'entrada de la catedral catòlica de, cristians fan torns tot el dia per rebre aquelles persones que hi arriben. Una senyora gran ens diu: «Després de tants anys on cap expressió de fe era possible, vam veure, a finals dels anys 70, que les portes de les esglésies s'obrien. Avui cada cop més no-cristians vénen a veure. No arribem a acollir-los tots tan bé com desitjaríem.»

Un jove ens explica: «L'ànima xinesa sempre ha cregut en el cel, en un més-enllà. Els passats decennis no han esborrat els valors preciosos de la tradició, sobretot la recerca de l'harmonia i el respecte pels ancians. Aquests darrers anys la vida material ha millorat, sortosament, però alhora molts senten un buit espiritual i busquen un sentit a la vida. Els cada cop més nombrosos joves es giren vers la religió, sobretot a les grans ciutats.»

L'Església a la Xina encara és petita i sovint viu amb mitjans pobres. I, malgrat tot, quina fe dinàmica entre aquests cristians! Admirem la seva perseverança i la seva fidelitat. Se'ns fa evident que Déu hi treballa. Vam trobar creients que, en la seva situació humil, fan un paper actiu per construir el futur del seu país. A la província de Sixuan, per exemple, després del gran terratrèmol de 2008, alguns hi van anar per ajudar les víctimes, encara n'hi ha i són molt apreciats per la població.

Molts ens han parlat dels sofriments que els seus pares o avis van haver de patir per la fe. Tots els que hem trobat agraeixen saber que creients d'altres llocs se senten propers a ells. En una gran església protestant, quan vam dir que a Taizé joves de tots el continents cada divendres pregunten pels cristians de la Xina, va començar un aplaudiment espontani.

La ferida de les divisions deixades per la història recent dins de les Esglésies és molt dolorosa. Convençuts que ha arribat el moment de superar-les, hi ha cristians que busquen la reconciliació. És important que comenci en el cor dels creients. Girar-se tots junts vers Déu en una pregària comuna podria ser un camí per mostrar la unitat possible.

A la Xina, més i més cristians es van fent sensibles als punts de convergència entre l'Evangeli i l'herència de una saviesa mil·lenària. A tot Àsia, hi ha qui busca de viure l'Evangeli en un diàleg amb les cultures i les diferents religions, i amb una atenció especial als pobres. Els cristians dels altres continents, es deixaran inspirar més per aquest camí?

Com signe d'amistat i d'agraïment cap als cristians de la Xina, la nostra comunitat de Taizé, a través de l'Operació Esperança, ha imprès un milió de Bibles i les ha distribuïdes a totes les regions del país durant l'any 2009.

CARTA 2010

Carta de Xina

EN CADA ÉSSER HUMÀ, UN ANHEL

Més enllà de les grans diferències culturals que poden crear barreres entre els continents, tots els humans formen una sola família¹: la nostra visita a la Xina a refermat en nosaltres aquesta convicció.

Siguin quines siguin a nostra cultura, la nostra edat o la nostra història, tenim en comú un desig, una set de vida en plenitud.

La Bíblia es refereix sovint a aquesta set. La veu com una marca gravada per Déu en nosaltres per atraure'ns cap a ell². Acceptem que aquesta set ens vagi sense voler-la apagar massa aviat?³ Ella pot esdevenir en nosaltres amor ardent per Aquell que sempre està més enllà dels que captem d'Ell⁴.

Com més busquem Déu, més podem fer aquesta desco-

¹ Som una sola família humana que habita el mateix planeta: aquí neix la urgència d'exercir tots junts una responsabilitat comuna davant la creació i el medi ambient.

² «Tu ets el meu Déu, Senyor; a l'alba et cerco. Tot jo tinc set de tu, per tu es desviu el meu cor en terra eixuta, assedegada, sense aigua.» (Salm 63,2) «De nit et desitjo amb tota l'ànima, em deixo per tu del fons del cor.» (Isaïes 26,9)

³ Podem estar temptats per satisfer els nostres desitjos de forma superficial. El consumisme, sobretot, no és una fugida davant de certes preguntes que no ens atrevim a fer-nos fins al final?

⁴ Al segle IV, sant Gregori de Niça cantava el misteri de Déu: «Oh tu, més enllà de tot, amb quin altre nom podria anomenar-te? Quin himne cantar-te? Cap nom no t'escau prou... El desig universal, el gemec de tothom, aspira a tu.» I a la mateixa època, sant Agustí escrivia: «Per l'anhel, Déu augmenta el desig. Pel desig, ell les ànimes. Tot treballant-les, les fa capaces de desitjar.»

berta sorprenent: és ell qui ens busca primer. En el llibre del profeta Osees, Déu parla del seu poble com un home de la seva estimada: «Jo la seduiré, la portaré al desert i li parlaré al cor.» Després afegeix: «Et prendré com a esposa per sempre... i pagaré per tu amor i misericòrdia.»⁵

En Jesús, aquest desig de Déu per a l'ésser humà esdevé una realitat de carn i de sang.⁶ El Crist va voler quedar-se prop nostre per sempre i n'ha pagat el preu: per la mort en creu ha baixat a l'últim lloc, fins a esdevenir l'innocent perseguit sense raó. I ara, ressuscitat, ens comunica l'Esperit Sant, presència invisible que ens atrau vers la plenitud de Déu.

TRIAR ENTRE ELS NOSTRES DESITJOS

El cor humà vessa d'abundants desitjos i aspiracions: voldríem tantes coses, sovint fins i tot contradictòries. Però també sabem que no podem ni fer-ho tot ni tenir-ho tot. Lluny de portar-nos a una resignació trista, aquesta presa de consciència pot alliberar-nos i ajudar-nos a viure de manera més senzilla.⁷

Sí, és important que triem entre els nostres desitjos. Tots no són dolents, però tots tampoc no són bons. Es tracta d'aprendre amb paciència quins hem de seguir prioritàriament i quins podem deixar de banda.

Decidir quines aspiracions convé posar en primer lloc, escoltar el que ens habita en les nostres profunditats, és ja posar-nos a l'escolta de Déu. Déu ens parla també a través dels nostres desitjos. Ens correspon a nosaltres discernir la seva veu enmig de tantes veus interiors.⁸

DESPERTAR EN NOSALTRES EL DESIG DE DÉU

I deixem despertar en nosaltres el més profund dels anhels: el desig de Déu!

És cert que l'esperit d'admiració i d'adoració no és fàcil de mantenir quan les nostres societats valoren l'eficàcia immediata. És, però, en els llargs silencis on aparentment

no passa res, que l'Esperit Sant treballa en nosaltres, sense que sapiguem com.

Saber esperar... Ser-hi, senzillament, gratuïtament. Agenollar-nos, reconèixer que Déu és present. Obrir les mans en signe d'acolliment. Fer silenci ja és l'expressió d'un obrir-se a Déu.

Gestos d'adoració i de recolliment formen part de les cultures asiàtiques des de fa segles. Els cristians marcats per la secularització, podrien trobar-hi un estímul per renovar la seva pregària? En les litúrgies i les assemblees, la interioritat pot combinar-se amb la dimensió comunitària i festiva.

COMPARTIR EL QUE TENIM

Deixar-nos treballar per la set de Déu no ens separa de les preocupacions del món que ens envolta. Ben al contrari, aquesta set ens empeny a fer l'impossible per tal que d'altres disposin dels béns de la creació i trobin alegria de viure.⁹

Triar entre els nostres desitjos, acceptar no tenir-ho tot, ens porta a no acaparar les riqueses per a nosaltres mateixos.¹⁰ Sant Ambròs deia ja al segle IV: «No li dones al pobre allò que és teu, sinó que li tornes el que és seu.»

Aprendre a no tenir-ho tot ens preserva de l'aïllament. La riquesa material va sovint acompanyada d'un tancar-se, amb una pèrdua de veritable comunicació. Poc caldria perquè fos d'una altra manera¹¹.

Moltes iniciatives de compartir són al nostre abast: desenvolupar xarxes d'ajuda mútua; afavorir una economia solidària; acollir els immigrants, viatjar per comprendre des de dins altres cultures i altres situacions humanes; provocar agermanament de ciutats, pobles, parròquies, per tal d'ajudar qui passa necessitat; utilitzar convenientment les noves tecnologies per crear vincles d'assistència mútua...

Vigilem de no deixar-nos aclaparar per una visió pessimista del futur tot centrant-nos en les males notícies.

⁵ Osees 2,16.21

⁶ Un dia, Jesús demana a una dona prop d'un pou: «Dóna'm aigua» (Joan 4,7). La continuació del relat mostra que de fet, ell té set de transmetre el do de Déu. A la creu, dirà també: «Tinc set» (Joan 19,28). Pel context, aquesta set, no és l'expressió última del desig de Jesús de donar la vida i transmetre així el do de Déu?

⁷ No és essencial d'aprendre a sortir-nos-en amb el caràcter inacabat i imprevisible de la nostra vida? Les societats més benestants sovint intenten emmascarar aquesta realitat. La preocupació principal es converteix a amagar la pròpia vulnerabilitat, tot oblidant que les falles interiors, el sofriment i la mort formen també part de l'existència.

⁸ «Beneït sigui el Senyor, que em dona seny. Fins a les nits instrueix el meu cor.» (Salm 16,7)

⁹ La fe no fa referència només a un espai religiós. Res del que afecta la qualitat de vida no ens pot deixar indiferents. La recerca científica, l'expressió artística, un compromís polític, sindical o associatiu, poden ser un servei de Déu. Estudiar o ensenyar, gestionar la seva empresa amb humanitat, consagrar-se a la família, ampliar les amistats, tot això pot preparar la vinguda del Regne de Déu.

¹⁰ Una refundació del sistema econòmic i financer mundial no pot fer-se sense un canvi del cor humà: com posar les bases d'un sistema més just mentre tants continuen volent acumular riqueses en detriment dels altres?

¹¹ Quan la nostra comunitat prepara trobades de joves en grans ciutats, en els diferents continents, com a etapes del "pelegrinatge de confiança a través de la terra", convidem a milers de famílies a acollir a casa seva un o més joves que no coneixen i que potser no parlen ni la mateixa llengua. I veiem que calen poques coses per revelar la bondat que està present en el cor humà.

La guerra no és inevitable.¹² El respecte als altres és un bé inestimable per preparar la pau. Les fronteres dels països més rics han de poder obrir-se més. És encara possible una més gran justícia a la terra.¹³

D'anàlisis i de crides per promoure la justícia i la pau no en falten pas. El que cal, és la motivació necessària per perseverar més enllà de les bones intencions.

L'Evangeli ens crida a la senzillesa. Escollir la senzillesa obre el nostre cor a compartir i a la joia que ve de Déu.

APROFUNDIR LA CONFIANÇA EN DÉU

Mentre que la fe sembla desaparèixer en moltes societats, un desig espiritual reneix. Ens toca a nosaltres de descobrir les paraules justes i senzilles per fer que la fe que ens fa viure sigui accessible als altres.

Són molts els que no poden creure que Déu els estima personalment. Per a algunes persones, massa proves fan impossible la confiança en Déu¹⁴. Com explicar llavors millor que Déu es pren seriosament el dubte i la revolta davant l'ab-

¹² Malgrat els dubtes i fins i tot els fracassos, l'inici del segle XXI està marcat per la creixent afirmació d'una consciència internacional i la recerca d'una organització reforçada de les relacions entre els pobles: mobilització de les opinions públiques, intents de respondre conjuntament als reptes actuals (clima, medi ambient, salut, economia)... Una major interdependència entre els pobles pot ben suscitar pors, crispacions identitàries. Però no podria també esdevenir una garantia de pau?

¹³ Hi ha encara 9 milions d'infants de menys de 5 anys que cada any moren, i 29% dels infants que sobreviuen als països en vies de desenvolupament són víctimes de subnutrició. És una realitat completament inacceptable. No obstant, cal subratllar que, gràcies a la Convenció dels Drets de l'Infant, aprovada per unanimitat per l'Assemblea General de les Nacions Unides en 1989, la manera de tractar als infants s'ha transformat; per un esforç internacional concertat, la mortalitat i la subnutrició han disminuït quasi un 30% des de fa 20 anys.

¹⁴ No és el cas per a tots els que coneixen grans proves. Penso en un jove que trobo de vegades a Taizé. Té una malaltia incurable que progressa. Pateix terriblement. Moltes possibilitats de vida alegre desapareixen així. Però la seva mirada i tota la seva actitud continuen sorprenentment obertes. Un dia em va dir: «Ara sé què significa la confiança. En altres temps no em calia, però ara sí.» I va afegir en una carta que em va escriure: «No he de deixar que la malaltia capti tota la meva atenció.» Llavors m'he dit: si aquest jove sabés quant m'aporten les seves paraules i quant aporta a molts d'altres per la seva actitud! Hi ha en ell com un reflex, molt humil però real, del misteri de la Resurrecció.

我的心 渴望 慕上 主

surd?¹⁵ Jesús mateix va compartir el dolor amb aquells que pateixen cridant a la creu: «Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?»¹⁶

Molts infants creixen sense que cap persona els digui que Déu els estima. Quins joves n'acompanyaran un o alguns pel camí de la fe?

En el moment d'entrar a l'edat adulta, n'hi ha que perden el seu vincle a la comunitat cristiana. Molt sovint no es tracta d'una decisió madurada, sinó d'un encadenament de circumstàncies que relega la fe a la part més baixa de l'escala de prioritats. Entre amics, com ajudar-se a renovar la relació amb la comunitat local de creients?

Succeeix que la separació creix entre els coneixements en el camp de la fe i els adquirits en altres camps. Una fe que es queda en les expressions apreses durant la infància difícilment farà front als interrogants de l'edat adulta. En cada etapa de la nostra vida podem trobar felicitat aprofundint en la comprensió del misteri de la fe.¹⁷

RENOVAR EL NOSTRE ÀNIM

Déu ens crida a transformar el món, amb gran ambició però també amb una profunda humilitat.

Els grans poden animar els més joves. Les joves generacions no són menys capaces que les precedents.

Comencem aquesta transformació per nosaltres mateixos: deixem que el Crist ressuscitat canviï el nostre cor, deixem que l'Esperit Sant ens condueixi amplament per avançar amb valentia vers el futur.

Alegrem-nos de la set que Déu ha dipositat en nosaltres! Ella dóna un impuls a tota la nostra vida. «Qui tingui set, que vingui. Qui vulgui, que prengui aigua de la vida sense pagar res.»¹⁸

f. Alois

¹⁵ D'entre tots els llibres que constitueixen la Bíblia, i fins i tot potser d'entre tots els llibres sagrats d'altres religions, no n'hi ha potser cap altre que expressi la revolta d'un just que pateix amb tanta vehemència com el llibre de Job. Job denuncia l'absurditat d'una vida de sofriment i es queixa d'un món en el qual seria millor no haver nascut. Però fins i tot en la violència de la seva revolta, Job parla a Déu. No troba desposta a totes les seves demandes, però troba la pau en una trobada amb Déu.

¹⁶ Marc 15,34

¹⁷ Existeixen els mitjans: grups bíblics, lectures bíbliques breus per a cada dia, un temps de recès en silenci, formacions a les parròquies, estudis en relació amb les facultats de teologia o d'altres institucions de l'Església, cursos per internet...

¹⁸ Apocalipsi 22,17

QUÈ FAS DE LA TEVA LLIBERTAT?

En Europa, però també en d'altres regions del món, aquesta pregunta es planteja amb més agudeses.

Fa vint anys, tot just abans dels grans canvis a Europa, vam poder, superant molts obstacles, preparar dos trobades de joves en Europa central:

- una trobada Est-Oest a Pécs (Hongria). Mentre els joves estaven reunits, el "teló de ferro" que travessava Europa va obrir-se entre Hongria i Àustria.

- una trobada europea a Polònia, a Wroclaw. Durant la preparació d'aquesta trobada el Mur de Berlín va caure, cosa que va permetre a 50.000 joves de reunir-se, arribats per primera vegada lliurement de tot el continent.

A Wroclaw, el germà Roger va dir als joves: «Aquest any, molts pobles han vist caure telons de ferro i també, ahora, muralles de por i d'humiliació. Llavors, en aquestes darreres setmanes, molts han pregat de dia i fins i tot de nit, per la llibertat dels pobles.»

Vint anys més tard, en 2009, tres trobades han reunit joves: en el mes de maig a Vilnius (Lituània), a l'octubre a Pécs (Hongria) i a finals de desembre a Poznan (Polònia) per a la trobada europea.

Amb aquest motiu, voldríem preguntar-nos: avui, tant a Europa com en els altres continents, reflexionem prou sobre el sentit que hem de donar a la llibertat? Cada jove podria preguntar-se: què fas tu de la llibertat?

DEIXAR-SE ALIMENTAR PER LA PARAULA DE DÉU I PER LA PREGÀRIA COMUNA

A la Xina, hem trobat grups de cristians molt conscients d'aquest tresor que és la Bíblia.¹ Alguns voldrien llegir-la més però la seva lectura no és sempre fàcil. Amb ells recordem aquestes dues vies d'accés:

- Al cor de la Bíblia es troba l'amor de Déu. Entre Déu i la humanitat, tot comença per la frescor d'un primer amor, després vénen els obstacles, i fins i tot les infidelitats. Però Déu no es cansa pas d'estimar, sempre busca el seu poble. La Bíblia és la història de la fidelitat de Déu.

- Déu es dona a nosaltres a través del Crist: ell és la Paraula de Déu. Quan llegim la Bíblia el trobem, el Crist, escoltem la seva veu, entrem en una relació personal amb ell.²

En la lectura, potser no retenim una sola paraula. L'important és posar-la en pràctica. És així que la comprendrem cada vegada millor.

A la Xina, hem pregat amb cristians habituats a cantar els cants de Taizé en la seva llengua. Alguns ens han demanat com poder animar millor una pregària comuna. Hem compartit amb ells alguns detalls concrets, inspirats per la llarga pràctica de la nostra comunitats. S'han de, és clar, harmonitzar amb les particularitats de cada Església local:

- Fer acollidor el lloc de pregària amb mitjans senzills, per tal que porti a l'adoració.

- ° Seguir un desenvolupament harmoniós de la pregària: cants, salm, lectura, cant, silenci (de 8 a 10 minuts), intercessions, Parenostre, pregària final, cants.

- En la pregària comuna, llegir un text bíblic breu i accessible, tot deixant els textos més difícils per a una catequesi fora de la pregària comuna.

- Cantar llargament una mateixa frase de l'Escriptura o de la tradició, a fi d'interioritzar. Una frase cantada s'aprèn fàcilment de memòria i pot acompanyar-nos de dia i fins i tot de nit.

- Destacar símbols simples: el divendres a la nit, per exemple, posar una icona de la creu a terra. Tothom pot anar a posar el seu front sobre la creu i expressar per aquest gest que confien al Crist les seves pròpies càrregues i els sofriments del món. Dissabte vespre, llegir l'Evangeli de la resurrecció mentre alguns infants encenen les espelmes que cadascú ha rebut, transmetent així a tothom la llum pasqual.

¹ Pertot arreu, molts exemples mostren com la Bíblia ha estat estimada, com ha treballat en les profunditats de l'ésser humà i fins a on pot conduir aquest amor. A Letònia, en els anys 40, un capellà anomenat Victor va ser un dia detingut per tenir una Bíblia. Els agents del règim van tirar per terra la Bíblia i van ordenar al capellà que la trepitgés. Ell es va agenollar i va besar el llibre. Va ser condemnat a deu anys de treballs forçats a Sibèria.

² Tot parlant de l'Escriptura, un bisbe de les Filipines deia: «Déu parla però Déu també escolta, sobretot a les vídues, els orfes, els perseguits, els pobres que no tenen veu. Per comprendre la Paraula de Déu, doncs, hem d'aprendre a escoltar com ho fa Déu.»

Algunes etapes 2010 del pelegrinatge de confiança a través de la terra

El Germà Alois es trobarà amb altres germans
... a Portugal : trobada d'Oporto, del 13 al 16 de febrer
... a Bòsnia - Herzegovina : Sarajevo, del 3 al 5 de setembre
... a Noruega : Oslo i Trondheim, del 17 al 19 de setembre

Trobades internacionals de joves
La 5a trobada asiàtica tindrà lloc a Filipines, a Manila, del 3 al 7 de febrer 2010

Durant la trobada a Poznan s'anunciarà el lloc de...

... la 2a trobada internacional a Amèrica Llatina, del 8 al 12 de desembre 2010
... la 33a trobada europea, del 28 de desembre 2010 a l'1 de gener 2011

Missatges rebuts per a la trobada de Poznan : vegeu <http://www.taize.fr>